

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3296

гр. София, 04.05.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в закрито заседание на 04.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

като разгледа дело номер **3662** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК.

Делото е образувано е по жалба на В. С. К., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № РД-03-1 / 22. 04. 2020 г. на директора на Столична регионална здравна инспекция.

В жалбата се съдържа искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на обжалваната заповед, на основание чл. 166, ал. 2 от АПК, поради което по това искане ще се произнесе дежурен съдия, съобразно заповед на председателя на АССГ и указанията дадени от ВСС.

Със Заповед № РД-03-1 / 22. 04. 2020 г. на директора на Столична регионална здравна инспекция, е спряна дейността – провеждането на спортни занимания на фитнес зала „А.“ до отменянето на противоепидимичните мерки в Република България.

Във връзка с направеното искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедта, съдът намира, че същото изхожда от надлежна страна, тъй като същото е направено от адресата на административния акт, чието спиране се иска и на когото е възложено нейното изпълнение – В. К., като управител на фитнес залата, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество искането, е неоснователно, предвид следните съображения:

С оспорената Заповед № РД-03-1 / 22. 04. 2020 г. на директора на Столична регионална здравна инспекция /СРЗИ/, е разпоредено спиране дейността по провеждането на спортни занимания във фитнес зала „А.“ до отменянето на противоепидимичните мерки в Република България, на основание чл. 38, ал. 3 от Закона за здравето /ЗЗ/.

На основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗ, принудителните административни мерки, наложени по реда на този раздел, се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Принудителните административни мерки подлежат на предварително изпълнение.

След като заповедта подлежи на предварително изпълнение по силата на закона – чл.

45 от Закона за здравето, може да се иска спиране на нейното изпълнение на основание чл. 166, ал. 4 от АПК, а не както неправилно се сочи от страна на жалбоподателя, че предварителното изпълнение е допуснато от органа и се иска спиране на основание чл. 166, ал. 2 от АПК.

Предварителното изпълнение на заповедта произтича по силата на закона, тъй като не е предвидена възможност административният орган да извърши преценка дали да го допусне или не.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2.

В случаите, когато законодателят регламентира предварително изпълнение на определена категория административни актове, каквато е и разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ЗЗ, той презюмира наличието на една, няколко или на всички предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Тъй като предварителното изпълнение се допуска по силата на закона, не е необходимо административният акт в тази част да е изрично мотивиран и дори не е необходимо актът да съдържа волеизявление в този смисъл. Както волеизявлението, така и мотивите за него, се заместват от съответната законова разпоредба.

Предпоставка за спиране от съда на предварителното изпълнение, е наличието на противопоставим друг интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60 от АПК. В тежест на жалбоподателя пред административния съд е да посочи и установи наличието на обстоятелства, поради които спирането на изпълнението на заповедта е основателно. В настоящия случай в жалбата не се сочат такива обстоятелства, нито се прави твърдение в тази насока.

За да се спре допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на заповедта е необходимо адресатът на акта, искащ спиране, да докаже, чрез надлежни доказателства, че то би могло да му причини значителна или трудно поправима вреда - чл. 166, ал. 4 във вр. с ал. 2 от АПК. Вредата може да бъде както имуществена – загуба или пропуснатата полза, така и неимуществена и да се изразява в засягането на неимуществени права и свободи. Настъпването ѝ следва да е достатъчно вероятно. За настъпването на вредите трябва да бъдат представени доказателства, а не само да има твърдения в тази насока.

В случая в жалбата са направени единствено изявления за възможно настъпване на щети за дейността му, но същите не са конкретизирани и освен това не са представени никакви доказателства, в подкрепа на тези твърдения.

Развиват се и редица доводи за незаконосъобразността на атакувания акт, но те касаят основния спор за валидността и законосъобразността му, поради което са неотносими към настоящото производство. Тези доводи са неотносими и към искането за спиране, доколкото не съдържат твърдения за настъпили сериозни и непоправими вреди, като не са приложени каквито и да било доказателства в подкрепа на изложените твърдения.

В същото време, следва да се съобрази, че с решение на Народното събрание на Република България от 13.03.2020г. е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19 в срок до 13.04.2020г. С решение на Народното събрание на Република България от 03.04.2020г. се удължава срока на извънредното положение до

13.05.2020г.

Съгласно т. 5 от Заповед на Министъра на Здравеопазването рег. № РД-01-124 от 13.03.2020г. за въвеждане на противоепидемични мерки на територията на Република България (същата не е представена по делото, но е налична на интернет страницата на Министерството на здравеопазването и е оповестена публично, включително чрез медиите) се преустановява провеждането на всякакъв вид масови мероприятия, включително спортни и касае фитнес-зали и други.

Във връзка с така обявеното извънредно положение и издадената заповед на министъра на здравеопазването, съдът намира, че в случая властите отговорни за здравеопазването, предприемат мерки за ограничаване заболяването от COVID-19. Именно затова, цялото общество, включително дружествата и работодателите, трябва да участват активно, с цел мерките да постигнат резултати. От закъснението на изпълнението могат да последват огромни вреди за живота и здравето на българските граждани, поради което е налице надделяващ обществен интерес.

По изложените съображения съдът намира, че направеното от В. К. искане за спиране на предварителното изпълнение на оспорения акт, се явява неоснователно и следва да бъде оставено без уважение.

По изложените съображения и на основание чл. 166, ал. 4 от АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на В. С. К., ЕГН [ЕГН], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № РД-03-1 / 22. 04. 2020 г. на директора на Столична регионална здравна инспекция.

Определението може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд в 7 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му и връчването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :